

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., ktorou namietal ohrozenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 451/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2003 doručená sťažnosť I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal ohrozenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd „) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 451/96.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza „Dňa 11. 11. 1996 som Okresnému súdu v Bardejove podal žalobu proti odporcovi Slovenská republika, zastúpenej Okresným úradom v Bardejove, o nároky súvisiace so skončením pracovného pomeru, tento návrh som v priebehu súdneho konania potom doplnil návrhom z 28. 4. 1997 a 24. 5. 1998. (...) Súd vo veci od podania môjho návrhu uznesením z 11. 9. 1998 ma vyzýval, aby som doložil doklad o tom, že ja ako žalobca som osobou identickou s tým, ktorý podal vo veci ďalší návrh. Nakoľko prvý návrh som podal tak, že som sa ako žalobca označil - J. K. a potom som podal návrh kde som sa označil ako I. K. K. Samotné uznesenie považujem nie za činnosť súdu, ale za doslova šikanóznny postup súdu, už aj preto lebo ma sudca poznal osobne a k zmene mena došlo v súvislosti so zmenou zákona o matrikách, podľa ktorej zmeny sa zrovnoprávnili cirkevné matriky so štátnymi a ja som si dal zapísať do občianskeho preukazu cirkevné meno. Súdu som aj doložil občiansky preukaz, kde bolo meno - nové riadne zapísané. Následne súd svojim uznesením z 30. 5. 2001 zastavil v časti konanie a vec vylúčil na samostatné konanie. Proti tomuto rozhodnutiu súdu som sa odvolal a Krajský súd v Prešove svojim uznesením z 28. 2. 2002 mi odvolanie zamietol. Okresný súd v Bardejove ešte vo veci tohto odvolania, kde som podal dovolanie a žiadosť o pridelenie obhajcu ex offo ma svojim uznesením z 20. 2. 2003 vyzval na preukázanie mojich majetkových pomerov. Okrem týchto uznesení vo veci samej súd doteraz nerozhodol“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „Na nečinnosť súdu v tomto konaní som sa nesťažoval. Čo však nemôže byť prekážkou, aby ústavný súd neprijal túto moju sťažnosť, nakoľko z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že bolo porušené moje ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“.

Z týchto dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd svojím nálezom „určil, že v konaní na Okresnom súde v Bardejove vedenom vo veci sp. zn. C 451/96 bolo porušené moje ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, nakoľko Okresný súd v Bardejove v uvedenej veci viac ako šesť rokov bezdôvodne nekonal, a aby bolo Okresnému súdu v Bardejove uložené, aby čo najskôr odstránil stav právnej neistoty,

v ktorej sa nachádzam ako osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (Článok 48 ods. 2 ústavy).

Ďalej žiadam, aby rozhodol o primeranom finančnom zadosťučinení mojej osoby v rozsahu 100 000,- Sk, ktorú sumu je povinný mi Okresný súd v Bardejove zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Uvedené finančné zadosťučinenie požadujem z dôvodu spôsobenej nemajetkovej ujmy, ktorú som utrpel nečinnosťou Okresného súdu v Bardejove, ktorý šesť rokov vo veci nekonal, aj keď mu v tom nič nebránilo. Týmto nekonaním súdu bolo ohrozené aj moje právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K ohrozeniu základného práva na súdnu ochranu

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd označeným konaním ohrozil jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že viac ako šesť rokov v označenej veci bezdôvodne nekoná.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde „*Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone*“.

Jedným z predpokladov uplatnenia právomoci ústavného súdu v konaní o sťažnostiach je tvrdenie o porušení základného práva. Na vznik právomoci ústavného súdu nepostačuje len tvrdenie o tom, že orgán verejnej moci (v danom prípade okresný súd) iba ohrozil základné právo sťažovateľa. Na konanie o namietanom ohrození základného práva ústavný súd nie je oprávnený, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal ohrozenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

K porušeniu základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „*Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom*“.

Ústavný súd aj vo vzťahu k tomuto základnému právu pripomína, že pri rozhodovaní je viazaný návrhom sťažovateľa (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), čo je osobitne významné kvôli tomu, že sťažovateľ, zastúpený advokátom, podáva sťažnosť na postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 451/96.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 451/96 vyplýva, že uznesenie sp. zn. 4 C 451/96 bolo uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 554/01 z 28. februára 2002 vo výroku o zastavení konania potvrdené a odvolanie sťažovateľa

o vylúčení veci na osobitné konanie odmietnuté. Uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 451/96-122 z 30. mája 2001 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 554/01-96 nadobudlo právoplatnosť 28. januára 2003, t. j. pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (20. marca 2003).

Predseda okresného súdu listom č. Spr. 267/03 zo 14. mája 2003 oznámil „...*vo veci ústavnej sťažnosti I. K. K. oznamujem, že o vylúčenej časti veci Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 451/96 žalobcu I. K. proti žalovanému Okresný úrad Bardejov o zaplatenie odstupného a iné sa vedie u tohto súdu konanie pod sp. zn. 4 C 52/03, pričom konanie bolo začaté dňom 14. 3. 2003*“.

V súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou ústavný súd považuje sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, za zjavne neopodstatnenú. Záver o zjavnej neopodstatnenosti vychádza z toho, že v označenom konaní sp. zn. 4 C 451/96 skončilo tvrdené porušovanie označeného práva sťažovateľa skôr, ako sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 39/03).

Prijaté právne závery viedli ústavný súd k tomu, že odmietol sťažnosť už po jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci a zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáha jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2003